

DECIZIE PENALĂ Nr. 208/A
Ședința publică de la 01 Noiembrie 2012
Completul compus din:
PREȘEDINTE A N
Judecător G B
Grefier A J

Ministerul Public este reprezentat de procuror M I, din cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Timișoara.

Pe rol se află soluționarea apelului formulat de inculpatul TG , împotriva sentinței penale nr. 232/14 iunie 2012 a Tribunalului Arad pronunțată în dosar nr. 2081/108/2012.

La apelul nominal făcut în ședința publică, se prezintă inculpatul apelant, asistat de avocat oficiu P R, lipsă partea vătămată intimată.

Procedura de citare îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care s-a luat o declarație inculpatului, la finalul căreia acesta arată că își retrage apelul formulat în cauză.

Nemaifiind alte cereri de formulat sau probe de administrat, instanța acordă cuvântul pentru dezbateri.

Apărătorul din oficiu pentru inculpat a solicitat să se ia act de retragerea apelului.

Procurorul a solicitat să se ia act de exprimarea de voință a inculpatului, în sensul retragerii căii de atac în cauză.

Inculpatul apelant, având ultimul cuvânt, arată că își retrage apelul.

CURTEA

Deliberând asupra apelului constată următoarele:

Prin sentința penală nr. 232/14.06.2012 pronunțată de Tribunalul Arad în dosar nr. 2081/108/2012, în baza art. 174 alin 1, raportat la art. 175 lit. c și 176 alin. 1 lit. c, cu aplicarea art. 37 lit. a și b, raportat la art. 55 Cod penal, s-a dispus condamnarea inculpatului T G, la pedeapsa de 25 ani închisoare, pentru omor calificat și deosebit de grav (victimă T H).

În baza art. 39 alin. 1 Cod penal, s-a revocat restul neexecutat de 305 zile, din pedeapsa de 3 ani închisoare, aplicată prin sentința penală nr. 701/02.03.1995, pronunțată de Judecătoria Arad, și contopește acest rest cu pedeapsa de 25 ani închisoare, aplicată prin prezenta, în cea mai grea, de 25 ani închisoare.

În baza art. 65 Cod penal, s-a interzis inculpatului exercitarea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a, b și e Cod penal, pe o durată de 5 ani, după executarea pedepsei închisorii.

În baza art. 174 alin. 1, raportat la art. 176 alin. 1 lit. c, cu aplicarea art. 37 lit. b, raportat la art. 55 Cod penal, s-a dispus condamnarea inculpatului la pedeapsa de 25 ani închisoare, pentru omor deosebit de grav (victimă B L).

În baza art. 65 Cod penal, s-a interzis inculpatului exercitarea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a, b și e Cod penal, pe o durată de 5 ani, după executarea pedepsei închisorii.

S-a decontopit pedeapsa rezultantă de 28 ani închisoare (rezultată din două pedepse rezultante: 7 ani și 25 ani închisoare), aplicată prin sentința penală nr. 156/19.05.2008, pronunțată de Tribunalul Arad în dosarul nr. 960/108/2008, definitivă prin neapelare, în componentele sale de:

- 5 ani închisoare, aplicată în baza art. 239 alin. 2 și 4, cu aplicarea art. 37 lit. b Cod penal (sentina penală 1664/10.09.2004 a Judecătoriei Arad);

- 5 ani închisoare, aplicată în baza art. 239 alin. 2 și 4, cu aplicarea art. 37 lit. b Cod penal (sentina penală 1664/10.09.2004 a Judecătoriei Arad);

- 5 ani închisoare, aplicată în baza art. 239 alin. 1, 2 și 4, cu aplicarea art. 37 lit. b Cod penal (sentina penală 1664/10.09.2004 a Judecătoriei Arad);

- înlătură sporul de 2 ani închisoare,

- 25 ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a și b Cod penal, cu excepția dreptului de a alege, pe o perioadă de 5 ani, aplicată prin sentința penală nr. 79/03.03.2008, pronunțată de Tribunalul Arad în dosarul nr. 1/108/2008, definitivă prin neapelare la 18.03.2008; înlătură sporul de 3 ani închisoare.

În baza art. 36 alin. 1 și 2 Cod penal, s-au contopit toate pedepsele de mai sus, în pedeapsa cea mai grea, de 25 ani închisoare, care a fost sporită cu 5 ani, urmând ca inculpatul să execute, în regim de detenție, pedeapsa de **30 ani închisoare**.

Pe durata și în condițiile prevăzute de art. 71 Cod penal, s-a interzis inculpatului exercitarea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a, b și e Cod penal.

În baza art. 35, raportat la art. 65 Cod penal, s-au contopit pedepsele complementare, urmând ca inculpatului să i se interzică exercitarea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a, b și e Cod penal, pe o durată de 5 ani, după executarea pedepsei închisorii.

În baza art. 36 alin. 3 Cod penal, s-a dedus din pedeapsa aplicată, perioada executată, începând cu data de 25.09.2005 – la zi.

S-a anulat mandatul de executare a pedepsei nr. 70/2007 din 28.03.2007, emis de Judecătoria Arad, precum și mandatul de executare a pedepsei nr. 97/2008 din 18.03.2008, emis de Tribunalul Arad, și s-a dispus emiterea unui nou mandat conform prezentei.

În baza art. 14, raportat la art. 346 Cod procedură penală, s-a constatat că partea vătămată PHA, nu s-a constituit parte civilă în cauză.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut că, prin rechizitoriul din data de 27 martie 2012, întocmit în dosarul nr. 888/P/2007 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, înregistrat la data de 3 aprilie 2012, a fost trimis în judecată inculpatul T G, pentru săvârșirea infracțiunilor de omor calificat și deosebit de grav, faptă prevăzută și pedepsită de art. 174, art. 175 lit. c, art. 176 lit. c Cod penal, cu aplicarea art. 36 alin. 1, 3 și art. 37 lit. a și b Cod penal și omor deosebit de grav, faptă prevăzută și pedepsită de art. 174, art. 176 lit. c Cod penal, cu aplicarea art. 36 alin. 1, 3 și art. 37 lit. b Cod penal, cu aplicarea art. 33 lit. a Cod penal.

În sarcina inculpatului s-a reținut că, în anii 1997 și 1998, inculpatul T G a comis două infracțiuni de omor, avându-le drept victime pe fiica sa, T H, și, respectiv, fosta concubină BL, în următoarele împrejurări.

În intervalul 19.01.1995 - 19.03.1997, inculpatul a executat o pedeapsă privativă de libertate pentru comiterea unei infracțiuni de furt calificat.

În perioada de detenție a inculpatului, victima T H, fiica acestuia (cu privire la care inculpatul folosea apelativele T, A sau A), își vizita în mod regulat tatăl în penitenciar și îi ducea pachete. Victima era una din cele două fiice rezultate din

căsătoria inculpatului cu numita P H, încheiată în 1968 și desfăcută în 1974, când inculpatul executa o pedeapsă privativă de libertate pentru comiterea unui dublu asasinat (a fost încarcerat pentru omor deosebit de grav în intervalul 1973-1988).

În mai 1995, urmare solicitărilor repetate ale victimei T H, inculpatul i-a transferat acesteia dreptul de proprietate asupra apartamentului său din Arad,, prin contractul de vânzare-cumpărare, autentificat sub nr. 591/8.05.1995, notarul deplasându-se în acest scop la Penitenciarul Arad, unde inculpatul era încarcerat. Potrivit contractului, prețul stabilit la suma de 1.600.000 lei, s-ar fi plătit integral, înainte de semnarea actului (cu toate că, cel mai probabil, victima a achitat doar datoriile acumulate la plata întreținerii). Victima și inculpatul nu au purtat, la vremea respectivă, discuții privind reședința pe care urma să și-o stabilească inculpatul odată cu liberarea sa. În martie 1997, inculpatul, liberat din penitenciar, s-a mutat în apartamentul din, unde a locuit împreună cu fiica sa. În prima perioadă în imobil a locuit și numitul F A, concubinel victimei. În luna iulie a aceluiași an, pe fondul neînțelegerilor apărute între victimă și inculpat, legate de traiul acestora în comun (între timp relația victimei cu concubinel său luase sfârșit), victima a introdus cerere de ordonanță președințială prin care solicita evacuarea din apartament a inculpatului TG (cerere înregistrată la Judecătoria Arad la 09.07.1997). Victima l-a informat pe inculpat cu privire la înregistrarea cererii de evacuare, contactându-l telefonic în locul unde acesta lucra ca zilier.

În perioada imediat următoare, inculpatul și fiica sa au purtat discuții tensionate privind justificarea introducerii cererii de evacuare. La jumătatea lunii iulie 1997, în cursul uneia din zilele de dinaintea primului termen de judecată, în jurul prânzului, inculpatul a trezit-o pe fiica sa, care dormea pe canapeaua din sufragerie, pentru a avea o nouă discuție cu aceasta. Enervat de atitudinea victimei, care i-a spus că este obosită și nu este dispusă să-i mai dea explicații, inculpatul i-a aplicat două lovituri cu pumnul în față, victima căzând înapoi pe canapea. Inculpatul s-a deplasat în bucătărie, de unde s-a întors în scurt timp cu un ciocan de șnițele și cu acesta i-a aplicat fiicei sale mai multe lovituri în zona capului. La rugămintea victimei de a înceta loviturile, de a chema salvarea și a aduce apă pentru a-i pune comprese, inculpatul s-a deplasat în baia apartamentului pentru a aduce un lighean cu apă. Inculpatul luase hotărârea să nu mai lovească victima, convins fiind că aceasta va deceda oricum în scurt timp din cauza hemoragiei.

Profitând de lipsa temporară din cameră a inculpatului, victima s-a ridicat de pe canapea și s-a deplasat în balconul din dreptul bucătăriei, cu intenția de a sări pe geam sau de a striga după ajutor. Inculpatul și-a prins din urmă fiica, a trântit-o pe gresia balconului, aceasta căzând în poziția decubit ventral, după care s-a așezat cu toată greutatea corpului peste ea și a rămas în această poziție până când victima a decedat. Cu ajutorul unei folii din material plastic, inculpatul a transportat cadavrul în baie, l-a așezat în cadă, l-a dezbrăcat lăsând doar slipul, a pus dopul și a umplut cada cu apă. Cu ajutorul unor cârpe a șters urmele de sânge, după care a plecat în oraș, fără un scop anume, în așteptarea întunericii, aruncând totodată obiectele vestimentare ale victimei, cârpele și folia din plastic la gheana de gunoi. În cursul serii, inculpatul s-a întors în locuință, a mâncat, s-a dezbrăcat, s-a deplasat în baie și, cu ajutorul unui cuțit cu lama prevăzută cu zimți, a deșesat cadavrul, îndepărtând de trunchi capul, membrele superioare în zona axilară și membrele inferioare la nivelul bazinului și al genunchilor. În cursul nopții, după ce a spălat de sânge segmentele de cadavru, inculpatul le-a introdus în trei sacoșe din rafie, pe care le-a transportat cu o bicicletă împrumutată anterior de la martorul LM, până pe podul peste canalul Mureșel, situat pe strada, Distanța parcursă a fost de circa 1,5 Km, inculpatul deplasându-se pe lângă bicicletă cu câte o sacoșă pe fiecare din extremitățile ghidonului și cea de a treia pe portbagaj. Inculpatul a aruncat, de pe pod, segmentele de cadavru, în canalul Mureșel, după care, văzând că acestea nu ies la suprafața apei, s-a întors la domiciliu.

Ulterior, victima a fost dată dispărută, prin sentința civilă nr. 9581/2007 a Judecătorei Arad, iar prin sentința civilă nr. 5635 din 15.06.2009, pronunțată de aceeași instanță în dosarul nr. 335/55/2009, s-a dispus declararea judecătorească a morții acesteia.

La scurt timp după această faptă, în noaptea de 13/14.02. 1998, inculpatul și-a ucis concubina, B L, cu care a trăit în concubinaj în perioada 1989-1998. Inculpatul a procedat în aceeași modalitate, în care a procedat cu fiica sa, aruncând, ulterior, segmentele de cadavru, în canalul Mureșel.

Mobilul săvârșirii acestei fapte își are originea în tensiunea cumulată de-a lungul anilor, în timpul relației de concubinaj, perioadă în care inculpatul îi reproșa concubinei că, în anul 1994, i-a transmis o boală venerică, urmare a relațiilor sexuale cu alte persoane, precum și faptul că arestarea și condamnarea sa pentru furt calificat, săvârșit în decembrie 1994, au fost posibile datorită denunțului făcut de victimă. De asemenea, mobilul determinant în săvârșirea faptei de omor asupra victimei B L a fost acela că, pe lângă „toate relele” făcute de victimă, aceasta l-a amenințat că îl denunță autorităților că a omorât-o pe fiica sa.

În esență, aceasta este starea de fapt reținută în rechizitoriu, care a fost elaborat în detaliu, atât în ceea ce privește starea de fapt și de drept, cât și toate datele referitoare la probatoriului, vast administrat în cauză (analizat în cel mai mic detaliu), la persoana inculpatului, la mobilul săvârșirii faptelor, la antecedenta penală a inculpatului.

Inculpatul a recunoscut săvârșirea faptelor, declarând în detaliu modul lor de comitere.

În cauză nu există constituire de parte civilă, mama victimei T H, P H A a participat în proces în calitate de parte vătămată.

Analizând actele și probele administrate în cauză, în faza de urmărire penală și în faza judecătii, tribunalul a reținut în fapt următoarele:

1. Referitor la victima T H

În intervalul 19.01.1995 - 19.03.1997, inculpatul a executat o pedeapsă privativă de libertate pentru comiterea unei infracțiuni de furt calificat.

În perioada de detenție a inculpatului, victima TH, fiica acestuia (cu privire la care inculpatul folosea apelativele T, A sau A), își vizita în mod regulat tatăl în penitenciar și îi ducea pachete. Victima era una din cele două fiice rezultate din căsătoria inculpatului cu numita P H, încheiată în 1968 și desfăcută în 1974, când inculpatul executa o pedeapsă privativă de libertate, pentru comiterea unui dublu asasinat (a fost încarcerat pentru omor deosebit de grav în intervalul 1973-1988).

În mai 1995, urmare solicitărilor repetate ale victimei T H, inculpatul i-a transferat acesteia dreptul de proprietate asupra apartamentului său din Arad, ..., prin contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 591/8.05.1995, notarul deplasându-se în acest scop la Penitenciarul Arad, unde inculpatul era încarcerat.

Potrivit contractului, prețul stabilit la suma de 1.600.000 lei, s-ar fi plătit integral, înainte de semnarea actului (cu toate că, cel mai probabil, victima a achitat doar datoriile acumulate la plata întreținerii). Victima și inculpatul nu au purtat la vremea respectivă discuții privind reședința pe care urma să și-o stabilească inculpatul odată cu liberarea sa.

În martie 1997, inculpatul, liberat din penitenciar, s-a mutat în apartamentul din, unde a locuit împreună cu fiica sa. În prima perioadă în imobil a locuit și numitul F A, concubinul victimei.

În luna iulie a aceluiași an, pe fondul neînțelegerilor apărute între victimă și inculpat, legate de traiul acestora în comun (între timp relația victimei cu concubinul său luase sfârșit), victima a introdus cerere de ordonanță președințială prin care solicita evacuarea din apartament a inculpatului T G (cerere înregistrată la Judecătoria Arad la 09.07.1997).

Victima l-a informat pe inculpat cu privire la înregistrarea cererii de evacuare, contactându-l telefonic în locul unde acesta lucra ca zilier.

În perioada imediat următoare, inculpatul și fiica sa au purtat discuții tensionate privind justificarea introducerii cererii de evacuare. La jumătatea lunii iulie 1997, în cursul uneia din zilele de dinaintea primului termen de judecată, în jurul prânzului, inculpatul a trezit-o pe fiica sa, care dormea pe canapeaua din sufragerie, pentru a avea o nouă discuție cu aceasta. Enervat de atitudinea victimei, care i-a spus că este obosită și nu este dispusă să-i mai dea explicații, inculpatul i-a aplicat două lovituri cu pumnul în față, victima căzând înapoi pe canapea. Inculpatul s-a deplasat în bucătărie, de unde s-a întors în scurt timp cu un ciocan de șnițele și cu acesta i-a aplicat fiicei sale mai multe lovituri în zona capului.

La rugămintea victimei de a înceta loviturile, de a chema salvarea și a aduce apă pentru a-i pune comprese, inculpatul s-a deplasat în baia apartamentului pentru a aduce un lighean cu apă. Inculpatul luase hotărârea să nu mai lovească victima, convins fiind că aceasta va deceda oricum în scurt timp din cauza hemoragiei.

Profitând de lipsa temporară din cameră a inculpatului, victima s-a ridicat de pe canapea și s-a deplasat în balconul din dreptul bucătăriei, cu intenția de a sări pe geam sau de a striga după ajutor. Inculpatul și-a prins din urmă fiica, a trântit-o pe gresia balconului, aceasta căzând în poziția decubit ventral, după care s-a așezat cu toată greutatea corpului peste ea și a rămas în această poziție până când victima a decedat.

Cu ajutorul unei folii din material plastic, inculpatul a transportat cadavrul în baie, l-a așezat în cadă, l-a dezbrăcat lăsând doar slipul, a pus dopul și a umplut cada cu apă. Cu ajutorul unor cârpe a șters urmele de sânge, după care a plecat în oraș, fără un scop anume, în așteptarea întinericului, aruncând totodată obiectele vestimentare ale victimei, cârpele și folia din plastic la gheana de gunoi.

În cursul serii, inculpatul s-a întors în locuință, a mâncat, s-a dezbrăcat, s-a deplasat în baie și, cu ajutorul unui cuțit cu lama prevăzută cu zimți, a depesat cadavrul, îndepărtând de trunchi capul, membrele superioare în zona axilară și membrele inferioare la nivelul bazinului și al genunchilor. În cursul nopții, după ce a spălat de sânge segmentele de cadavru, inculpatul le-a introdus în trei sacoșe din rafie, pe care le-a transportat cu o bicicletă împrumutată anterior de la martorul L M, până pe podul peste canalul Mureșel, situat pe strada Distanța parcursă a fost de circa 1,5 Km, inculpatul deplasându-se pe lângă bicicletă cu câte o sacoșă pe fiecare din extremitățile ghidonului și cea de a treia pe portbagaj.

Inculpatul a aruncat de pe pod segmentele de cadavru în canalul Mureșel, după care, văzând că acestea nu ies la suprafața apei, s-a întors la domiciliu.

Ulterior, față de faptul că victima nu s-a mai prezentat la judecarea cererii de ordonanță președințială, instanța a respins-o ca nefondată (sentința civilă nr. 4787 din 7 august 1997, pronunțată de Judecătoria Arad în dosarul nr. 6320/1997).

Totodată, ca urmare a acțiunii civile introduse la 22 februarie 1999, inculpatul a obținut anularea contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 591/8.05.1995, profitând de lipsa victimei și, implicit, a unei contradictorialități reale (sentința civilă nr. 2206 din 20 aprilie 1999, pronunțată de Judecătoria Arad în dosarul nr. 1315/1999). Instanța a apreciat că lipsește un element esențial al contractelor de vânzare-cumpărare, și anume prețul, constatând existența unei simulații.

În lipsa cadavrului, victima a fost declarată dispărută, prin sentința civilă nr. 9581/2007 a Judecătoriei Arad, iar prin sentința civilă nr. 5635 din 15.06.2009, pronunțată de aceeași instanță în dosarul nr. 335/55/2009, s-a dispus declararea judecătorească a morții acesteia.

Ca urmare, pe numele victimei T H a fost emis actul de deces cu numărul 1921/05.11.2009 al Primăriei Arad.

2. Referitor la victima B L

În perioada 1989-1998, inculpatul a trăit în concubinaj cu victima B L. Relația a cunoscut unele întreruperi, provocate, pe de o parte, de condamnarea inculpatului, pentru infracțiunea de furt calificat și, pe de altă parte, din neînțelegerile dintre cei doi.

În anul 1994 inculpatul a contractat o boală venerică, fapt ce l-a determinat să meargă împreună cu concubina lui la medic. Cu toate că, după efectuarea analizelor medicale, victimei i-a fost prescris doar tratament profilactic, inculpatul, aflând că aceasta ar fi întreținut relații sexuale cu cetățeni turci, a acuzat-o că ea i-ar fi transmis și lui boala venerică. Pe fondul acestor tensiuni, inculpatul i-a aplicat victimei mai multe lovituri, urmare cărora aceasta a fost internată în cadrul secției chirurgie a Spitalului clinic municipal Arad cu diagnosticul „traumatism abdominal”, în perioada 16.11.1994 -22.11.1994.

Prin sentința penală nr. 701 din 2 martie 1995, pronunțată de Judecătoria Arad în dosarul nr. 1444/1995, inculpatul a fost condamnat la pedeapsa de 3 ani închisoare, pentru sustragerea în noaptea de 8/9 decembrie 1994 a unui televizor din locuința părților vătămate M I și M P. Pentru infracțiunea de furt calificat săvârșită, inculpatul a executat pedeapsa închisorii în intervalul 19.01.1995-19.03.1997.

Inculpatul a avut, de la bun, început convingerea că, din dorința de a se răzbuna pe el pentru violențele exercitate asupra sa, victima a fost cea care l-a denunțat pentru comiterea furtului. Această împrejurare este, de altfel, confirmată de martora B L L, prietena victimei.

După uciderea victimei T H, inculpatul a locuit o perioadă împreună cu concubina sa în apartamentul din calea, după care a închiriat acest imobil și s-a mutat singur într-o încăpere din apartamentul situat pe strada ... municipiul Arad. Victima B L continua să-l viziteze ocazional pe inculpat și în această locuință, unde obișnuia să rămână peste noapte.

În noaptea de 13/14 februarie 1998, cu o asemenea ocazie, cei doi fiind în patul din dormitorul inculpatului, după ce a rememorat conflictele pe care le-a avut de-a lungul timpului cu victima, T G a luat decizia uciderii ei. Astfel, după ce a sugrumat-o până când victima nu a dat semne că ar mai fi în viață, inculpatul a adus din bucătărie un ciocan de șnițele și i-a aplicat victimei mai multe lovituri la nivelul capului.

Ulterior a târât cadavrul în baie, l-a așezat în cadă, a șters urmele de sânge din cameră, a deșesat cadavrul separând de trunchi capul, membrele superioare și membrele inferioare, și, după ce s-a scurs sângele și a spălat segmentele de cadavru, le-a așezat în sacoșe din rafie.

Având în vedere distanța foarte mică dintre noua locuință și canalul Mureșel, inculpatul a transportat cu sacoșele bucățile de cadavru până într-un punct situat la câteva zeci de metri în aval de podul de pe strada ..., unde aruncase și segmentele din cadavrul fiicei sale, deplasându-se pe jos de două ori în acest scop.

Inculpatul a aruncat bucățile de cadavru în canalul Mureșel, după care s-a întors în locuință, a adunat toate obiectele purtătoare de urme de sânge, inclusiv lenjeria de pat și obiectele vestimentare ale victimei, le-a dus la o ghenă de gunoi din apropiere și le-a incendiat.

Victima B L a fost declarată dispărută, prin sentința civilă nr. 1810/2008 a Judecătoriei Arad. La 5 mai 2009, prin sentința civilă nr. 3498, pronunțată în dosarul nr. 434/55/2009, victima a fost declarată decedată.

Ca urmare, Primăria municipiului Arad a eliberat actul de deces nr. 1247 din 20 iulie 2009 pe numele victimei B L.

Inculpatul a recunoscut săvârșirea faptelor, descriind în detaliu modul lor de comitere și mobilul săvârșirii acestora.

Astfel, inculpatul a declarat că, conflictul care a degenerat în uciderea fiicei sale, a avut ca factor declanșator cererea de ordonanță președințială introdusă de victimă la Judecătoria Arad în 9.07.1997, având ca obiect evacuarea inculpatului din

imobilul situat în Arad, După cum s-a arătat, imobilul i-a aparținut inculpatului, care, la insistențele victimei, a acceptat, în perioada în care era în penitenciar, să îi transfere dreptul de proprietate asupra acestuia, printr-o donație deghizată într-un contract de vânzare-cumpărare (din declarațiile martorilor s-a stabilit că, potrivit înțelegerii cu inculpatul, victima a achitat doar datoriile acumulate la cheltuielile de întreținere). Încercarea de a-l evacua pe inculpat din imobil la scurt timp după ce acesta a fost eliberat din penitenciar a fost interpretată ca un gest de profundă ingraturitudine, determinându-l pe inculpat să suprima viața victimei.

Relevantă este sub acest aspect și declarația numitei P H, fosta soție a inculpatului, potrivit căreia acesta ar fi afirmat că „*dacă îl scoate cineva din apartament, îl omoară*”.

Referitor la victima B L, concubina sa, inculpatul a susținut că aceasta era mult mai tânără decât el și că în perioada celor 10 ani de conviețuire victima i-a făcut „*multe rele*”, „*lucruri tipice pentru femei*”.

Astfel, inculpatul îi reproșa victimei că în a doua parte a anului 1994 i-a transmis o boală venerică contractată în urma unor relații sexuale cu alte persoane, precum și faptul că arestarea preventivă și condamnarea sa pentru infracțiunea de furt calificat săvârșită în luna decembrie 1994, au fost posibile doar datorită denunțului victimei.

În scopul denunțării inculpatului, victima ar fi luat legătura cu numita D Ș, secretara Serviciului judiciar din cadrul I.P.J. Arad. Acest aspect nu a putut fi verificat prin audierea doamnei Ș, întrucât aceasta a decedat la 19 ianuarie 2000, însă este confirmat de martora B L L. Totodată, procesul-verbal de la filele 20-21, volumul III, confirmă ocuparea funcției amintite de către numita D Ș în cadrul I.P.J. Arad. Pe de altă parte, dosarul Judecătorei Arad nr. 1444/1995, în care inculpatul a fost condamnat la 3 ani închisoare pentru infracțiunea de furt calificat, nu a putut fi consultat, întrucât a fost distrus la expirarea termenului de păstrare în arhivă. Oricum, este extrem de puțin probabil ca informația furnizată organelor de cercetare penală de victima B L să fi fost evidențiată într-un act procedural.

În plus, inculpatul și-a mai justificat decizia uciderii victimei prin „*toate relele*” pe care victima i le-a făcut, „*lucruri tipice pentru femei*”, exemplificând cu o scenă, pe care victima ar fi făcut-o la reședința sa, în timp ce el, încercând să întrerupă relația pe care o avea cu victima, avea în vizită o altă femeie.

Pe lângă împrejurările descrise mai sus, care au concurat la luarea deciziei uciderii victimei B L, din declarațiile martorelor V A și V L, a rezultat că victima avea obiceiul să îl amenințe pe inculpat, comportament care îl enerva la culme pe acesta. Cu o ocazie, victima s-ar fi refugiat la domiciliul martorei VA pentru a nu fi bătută de inculpat, după care, când acesta din urmă s-a deplasat acasă la martora pentru a-și căuta concubina, aceasta l-ar fi amenințat din nou strigând „*pe mine să nu mă mai cauți că am să spun la toată lumea că tu ai omorât-o pe fiica ta*” (declarația de la fila 40, volumul II). Ulterior, întrebată fiind de martora ce a vrut să spună cu acea afirmație, victima i-ar fi spus că s-a întâmplat ceva grav între T G și fiica sa și că pentru a o proteja pe martora și pe fiica ei nu îi spune mai mult.

Cadavrele nu au putut fi găsite.

Pentru a se dovedi faptele pentru care este cercetat inculpatul, s-au adus elemente probatorii suplimentare, față de probele avute în vedere de instanțele civile la declararea judecătorească a dispariției celor două victime, în dosarele nr. 6117/55/2007 și 354/55/2008 ale Judecătorei Arad, și anume:

- identificarea, pe covorul care, în anul 1997, se afla în sufrageria apartamentului unde a fost ucisă fiica inculpatului, a unor pete, care indică pierderea unei cantități importante de sânge, a căror genotipare a pus în evidență profilul genetic al victimei;

În acest sens, e de menționat că, potrivit Raportului de constatare tehnico-științifică nr. 1574199/21.02.2012 al Institutului Național de Criminalistică (filele 57-

63, volumul I), covorul prezintă urme vizibile macroscopic dispuse sub formă de pete neregulate, difuze, identificate pe toată suprafața, de culoare brun-roșcată, cu suprafețe aproximative cuprinse între 100 cm² și 400 cm².

Stabilirea ADN-ului victimei T H, notat P1574199011, s-a realizat prin raportare la profilul genetic al părinților biologici P H A și T G.

Concluziile Raportului de constatare tehnico-științifică au precizat că:

„Numita P H A (profil genetic obținut în cadrul Laboratorului de Genetică al I.N.M.L. - dosar nr. 888/P/2007), este mama biologică a persoanei notată cu PI 574199011, ce poate fi victima T H, cu un indice de maternitate de 4.240.000.

Conform International Society Forensic Genetics, privind raportarea rezultatelor paternității, aceasta semnifică faptul că în afara numitei P H A 99,999976% din populația caucaziană nu poate fi mama persoanei notată cu PI574199011.

Numitul TG (profil obținut în cadrul expertizei nr. 76750/2007 a Institutului de Criminalistică), este tatăl biologic al persoanei notată cu P1574199011, ce poate fi victima T H, cu un indice de paternitate de 11.900.000.

Conform International Society Forensic Genetics, privind raportarea rezultatelor paternității, aceasta semnifică faptul că 99,999991% dintre indivizii de sex masculin din populația caucaziană nu pot fi tatăl persoanei notată cu PI574199011, în afara numitului TG".

Inculpatul T G și fosta soție, PH A, au avut două fiice, T H și F R. Probabilitatea ca sângele de pe covorul supus analizei să fi aparținut surorii victimei a fost exclusă prin Raportul de constatare tehnico-științifică nr. 136829/2012 al Institutului Național de Criminalistică (filele 78-81, volumul I), utilizându-se pentru comparație profilul genetic al copiilor biologici ai martorei F R (F I-M și F R-E), având în vedere faptul că aceasta din urmă este stabilită în Italia și nu i s-au putut preleva probe biologice.

Raportul a concluzionat că *persoana notată P1574199011* (care a făcut obiectul Raportului de constatare tehnico-științifică nr. 1574199/21.02.2012) *nu este mama biologică a numiților F I-M și F R-E*. Valoarea științifică a acestei determinări este echivalentă cu aceea a unei ipotetice analize comparative a sângelui victimei cu al surorii sale;

- întreruperea bruscă, imediat după datele reținute în starea de fapt ca momente ale uciderii victimelor, a oricărui contact între acestea și membrii de familie și prieteni.

În acest sens, în ceea ce o privește pe victima T H, se arată că aceasta își vizita cu regularitate mama și sora, iar cu prietena sa, M I, domiciliată în Lipova, se întâlnea în fiecare săptămână în zilele de luni, miercuri și vineri, când martora se deplasa în municipiul Arad. Martora, având funcția de casier colector la Compania de Transport Public Arad, mergea în zilele amintite în municipiul Arad pentru a depune banii colectați la sediul principal al instituției. În zilele când victima și martora nu se întâlneau, obișnuiau să vorbească la telefon.

Nici unchiul victimei, T A S, fratele inculpatului, care este stabilit de mai mulți ani în Germania și cu privire la care victima ar fi afirmat că ar dori să îl viziteze, nu a fost contactat niciodată de aceasta. Mai mult, audiat fiind prin comisie rogatorie internațională, numitul T A S a subliniat că nu are nicio nepoată pe nume H și că acesta este doar numele fostei cumnate (PH). În mod evident martorul era în eroare și probabil o cunoștea pe nepoata sa doar după apelativele care îi erau atribuite, respectiv T, A sau A (ceea ce confirmă faptul că relațiile de familie nu erau strânse).

Victima B L își vizita frecvent prietenele V A și B L L și comunica telefonic cu acestea. Totodată, aceasta își vizita cu o oarecare regularitate mama, M E, care se ocupa și de creșterea și educarea uneia din fiicele victimei, S A E (cea de-a doua fiică fiind în custodia fostului soț);

- firea fricoasă a victimei T H, care o determina să o anunțe pe martora M I cu privire la orice plecare de acasă (a se vedea declarația martorei M I, fila 94, volumul II);

- depozitul bancar pe care victima T H îl avea la B., cu ajutorul căruia își asigura mijloacele de subzistență prin ridicarea lunară a dobânzii, care nu a mai fost accesat din luna iunie 1997. Astfel, soldul contului, care în 15 mai 1999 (data preluării contului de către BCR, odată cu lichidarea B.) era 34.035.616 ROL, se apropie în prezent de 20.000 RON (a se vedea extrasul de cont de la fila 56, volumul III);

- intenția victimei T H de a mai constitui un depozit bancar (declarația martorei M I, fila 92, volumul II), având în acest scop la domiciliu suma de 3000 de mărci germane, intenție pe care nu a mai avut timp să o ducă la bun sfârșit. Suma a fost găsită între hainele victimei, în locuința din .., fiind cheltuită de inculpat;

- faptul că actele de identitate ale victimelor au fost găsite la domiciliu (în cazul victimei T. H.) și, respectiv, la martora B. L. L. (în cazul victimei B. L.), cu excepția pașaportului victimei T. H. (care, potrivit declarației inculpatului, ar fi fost incendiat de acesta).

S-a mai menționat totodată, că nici în pașaportul victimei B. L. și nici în baza de date a Inspectoratului General al Poliției de Frontieră, care până în 31.12.2006 stoca informații privind intrările și ieșirile din țară ale cetățenilor români, nu au fost identificate date privind o eventuală părăsire a teritoriului țării de către cele două victime.

Segmentele din cadavrele celor două victime nu au putut fi găsite datorită intervalului mare de timp scurs de la comiterea faptelor și datorită operațiunilor de curățare a canalului Mureșel, canal care, în prezent, este folosit cu dublu rol: de desecare și irigații.

În perioada comiterii faptelor, localnicii foloseau canalul pentru a se debarasa de diferite gunoaie, aruncând în albia acestuia cauciucuri, câini și cai morți etc. Aceste gunoaie erau parțial duse de apă, iar unele erau acoperite de mâl și apoi, la scurt timp, de vegetație.

Față de această situație, în ciuda eforturilor depuse de organele de anchetă, nu s-a reușit identificarea unor fragmente osoase.

Recunoașterea inculpatului a fost coroborată și cu probele testimoniale administrate.

În acest sens, s-a apreciat că este foarte relevantă declarația martorului C. M. E., care, în cursul anului 2007, a fost, pentru o scurtă perioadă, coleg de celulă cu inculpatul, în arestul DGPMB și căruia inculpatul i-a relatat în detaliu modul în care și-a ucis fiica și motivul comiterii faptei.

Audiat în fața instanței, în prezența inculpatului, martorul și-a susținut declarația dată în faza de urmărire penală, iar inculpatul nu a contestat nimic din cele declarate de acest martor.

De asemenea, relevante sunt și declarațiile martorilor V. A. (atât de la urmărire penală, cât și din fața instanței), B. L. M. I., F. R., F. T. I., F. V. A., I. D., C. G., și ale părții v. P. H., cărora inculpatul le justifica lipsa de acasă a victimei T. H. prin explicații inconsecvente care, coroborate, au consistența unei născociri menite a-i induce pe aceștia în eroare în vederea amânării sesizării dispariției victimei și, indirect, întârzierii intervenției organelor de urmărire penală.

Astfel, inculpatul a adus la cunoștința martorilor fie că fiica sa ar fi plecat în Germania „la produs”, fie că ar fi plecat cu un cetățean german șchiop, că ar fi plecat să-l caute pe unchiul său, fratele inculpatului T. G., care era stabilit în Germania și despre care nu mai știa nimic, că ar fi plecat în străinătate ca balerină, că nu mai știa nimic de ea sau, alternativ, că aceasta i-ar fi făcut și lui chemare pentru a merge în Germania.

Sub acest aspect, este relevantă declarația martorei V. A. (fila 42, volumul II) căreia inculpatul i-a spus că fiica lui „a plecat în Germania și nu mai vine”

S-a reținut și faptul că inculpatul le-a indus în eroare pe mama și sora victimei T. H., spunându-le că ar fi declarat-o el dispărută la organele de poliție și că nu ar fi necesar să mai formuleze și ele o sesizare în acest scop (declarațiile părții vătămate P.H. și a martorei F. R., precum și a soțului acesteia din urmă, F. T. I.).

Fără îndoială că inculpatul a apelat la această manoperă de inducere în eroare tot pentru a amâna intervenția organelor de urmărire penală.

Acesta este motivul pentru care înregistrarea la Poliția municipiului Arad a unei sesizări, cu privire la dispariția numitei T. H., s-a realizat doar în 20 ianuarie 1998.

Inculpatul a predat la Poliția municipiului Arad, buletinul de identitate și permisul de conducere al victimei T. H., în încercarea de a-și preconstitui o dovadă de bună-credință, cu explicația că fiica sa ar fi plecat în Germania (conștient fiind că aceasta nu se va mai întoarce și nu va mai avea nevoie de actele de identitate).

Împrejurarea potrivit căreia, la câteva zile de la uciderea fiicei sale, inculpatul a chemat-o pe fosta soție la locuința sa din ..., pentru a lua hainele victimei, ocazie cu care dintre hainele victimei au căzut buletinul de identitate și permisul de conducere al acesteia, precum și suma de 3000 de mărci germane. Din declarațiile inculpatului și ale părții vătămate P. H. a rezultat că inculpatul și-a însușit suma de 3000 de mărci (știind că fiica sa nu i-o va mai cere). Pe lângă actele de identitate și suma de bani menționată, inculpatul a găsit printre hainele victimei și un extras de cont privind un depozit bancar, pe care aceasta îl avea la B., din a cărui dobândă victima își asigura mijloacele de existență. Conștient că nu va avea cine să-i ceară socoteală nici în această privință, inculpatul a determinat-o pe concubina sa să se prezinte la B. cu buletinul de identitate al victimei T.H. și să încerce să lichideze depozitul prin inducerea în eroare a funcționarului bancar cu privire la identitatea persoanei.

Această împrejurare a rezultat din declarațiile inculpatului și ale martorei V. A., conform cărora victima B. L. s-a prezentat la sediul B. din Arad, dându-se drept T. H., însă observând suspiciunile funcționarei de la ghișeu a renunțat, părăsind sediul băncii.

Din declarația martorei B. O. M., avocata victimei T. H., care a redactat și a introdus la instanța de judecată cererea de ordonanță președințială privind evacuarea inculpatului, a rezultat că victima i-a relatat faptul că tatăl său a amenințat-o cu moartea.

Relevantă este declarația martorei V. A., potrivit căreia victima B.L. l-ar fi amenințat pe inculpat, afirmând „pe mine să nu mă mai cauți că am să spun la toată lumea că tu ai omorât-o pe fiica ta”.

Ulterior, întrebată fiind de martoră ce a vrut să spună cu acea afirmație, victima B. L. i-ar fi spus că s-a întâmplat ceva grav între T. G. și fiica sa și că pentru a o proteja pe martoră și pe fiica ei nu îi spune mai mult.

Din declarațiile învinuitului, coroborate cu cele ale martorelor B. O. M. și M. I., a rezultat că victima a dispărut chiar în intervalul scurt dintre data depunerii la instanță a cererii de ordonanță președințială având ca obiect evacuarea inculpatului, și primul termen de judecată.

S-a reținut și apelul telefonic primit de martorul H. P., în cadrul căruia victima T.H. i-a adus la cunoștință că trebuie să-i spună ceva urgent și că este vorba de ceva legat de tatăl ei, urmat de dispariția subită a victimei.

În ceea ce privește uciderea victimei B. L. sunt relevante următoarele aspecte:

- declarațiile martorului C.M. E., căruia inculpatul i-a relatat în detaliu modul în care și-a ucis fosta concubină și motivul comiterii faptei;
- abordarea similară celei prezentate mai sus, prin care inculpatul inducea în eroare apropiații victimei cu privire la locul unde aceasta s-ar afla după dispariție.

Astfel, și în cazul victimei B. L., inculpatul le-a informat pe prietenele acesteia, alternativ, că ar fi plecat în Turcia să se prostitueze, că ar fi plecat după pâine și nu s-ar fi întors sau că ar fi la casa de la țară din localitatea Botfei (a se vedea în acest sens declarațiile inculpatului și ale martorelor V. A., B. L. L. și V. L.);

- după uciderea victimei B. L., inculpatul i-a vândut lucrurile personale, conștient că aceasta nu se va mai întoarce și nu va mai avea nevoie de ele. De altfel, inculpatul chiar i-a relatat martorei B. L. L. că victima nu se va mai întoarce (declarația de la fila 122, volumul II);

- faptul că aproximativ cu o săptămână înainte de data comiterii omorului, victima îi lăsase prietenei sale B. L. L. spre păstrare buletinul de identitate și pașaportul, afirmând că între ea și T. G. sunt neînțelegeri și s-ar putea întâmpla orice. Cu aceeași ocazie, martora i-a dat victimei o cheie de la locuința sa pentru ca aceasta să se refugieze acolo în caz de nevoie;

- împrejurarea care rezultă din declarația martorei V.L., potrivit căreia B. L. îl amenința pe inculpat cu expresia „*te aranjez eu*” (făcând trimitere inclusiv la faptul că acesta și-a omorât fiica), care îl enerva foarte tare pe inculpat și care, având în vedere impulsivitatea acestuia, putea să-i declanșeze o reacție de violență extremă;

- apelul telefonic primit de martora V. A., în cadrul căruia victima B. L. ar fi afirmat „*vino repede că am probleme cu T. și nu știu dacă ne mai vedem sau dimineață nu e prea târziu*” (declarația de la fila 39, volumul II), urmat de dispariția victimei.

Deși inculpatul a recunoscut faptele și a cerut să fie judecat la primul termen de judecată, instanța nu a putut da eficiență dispozițiilor art. 320¹ Cod procedură penală, privind judecata în cazul recunoașterii, întrucât, potrivit art. 320¹ alin. 7 teza finală Cod procedură penală, „*dispozițiile alin. 1-6 nu se aplică în cazul în care acțiunea penală vizează o infracțiune care se pedepsește cu detențiunea pe viață*”. Or, faptele pentru care este cercetat inculpatul de pedepsesc cu detențiune pe viață sau închisoare de la 15 la 25 ani.

Având în vedere toate considerentele de mai sus, instanța a constatat că faptele inculpatului, care în luna iulie a anului 1997 și-a ucis fiica, iar în noaptea de 13/14.02.1998, și-a ucis concubina, întrunesc elementele constitutive a două infracțiuni: una de omor calificat și deosebit de grav, prevăzută de art. 174, art. 1756 lit. c ci art. 176 lit. c Cod penal (victima T. H.) și una de omor deosebit de grav, prevăzută de art. 174 raportat la art. 176 lit. c Cod penal (victima B. L.), fapte pedepsite cu detențiunea pe viață sau închisoarea de la 15 la 25 ani și interzicerea unor drepturi.

La individualizarea pedepsei, instanța a avut în vedere următoarele:

1. **pericolul social deosebit** de mare al faptelor săvârșite – infracțiunea de omor deosebit de grav, prevăzută de art. 176 lit. c Cod penal, respectiv de omor săvârșit de o persoană care a mai comis infracțiuni e omor.

În acest sens, s-a reținut că inculpatul a mai fost condamnat la 25 ani închisoare, pentru omor deosebit de grav, prin sentința penală nr. 21/10.04.1974, pronunțată de Tribunalul Arad în dosarul nr. 1897/1973.

S-a reținut că în 13 august 1973, în jurul orei 21.00, inculpatul T. G. s-a deplasat la locuința victimelor P. P. și P. F. din Arad, ..., unde executase lucrări de zugrăvit, pentru a-și ridica un bidon care se afla în pivnița locuinței victimelor. Inculpatul s-a deplasat la locuința victimelor cu bicicleta, pe portbagajul căreia avea împachetat, în hârtie, un topor pe care încă în dimineața zilei respective îl luase de acasă. În timp ce era pe stradă, lângă casa victimelor, inculpatul l-a informat pe P. P., care ieșise la geam, asupra motivului pentru care venise. În momentele următoare inculpatul a auzit-o pe victima P. F. întrebându-și soțul cine a venit și pe acesta din urmă răspunzând „*boul ăla de G.*”. Victima P. P. i-a deschis inculpatului poarta, având asupra sa o lumânare și chibrituri, după care cei doi au coborât împreună în pivniță. Inculpatul i-a aplicat victimei o primă lovitură cu toporul în cap,

după care a continuat să o lovească cu ambele părți ale toporului. Revenit în locuință inculpatul a întâlnit-o pe victima P. F. și i-a aplicat și acesteia două lovituri cu toporul în cap. Fiind identificat de organele de urmărire penală drept autor al omorului, inculpatul a recunoscut comiterea faptei.

Prin sentința penală nr. 79 din 3 martie 2008, pronunțată de Tribunalul Arad în dosarul nr. 1/108/2008, inculpatul a fost condamnat la 25 de ani de închisoare, pentru infracțiunea de omor deosebit de grav.

În fapt, s-a reținut că la 20.07.2003, în timp ce se afla în locuința victimei R.R. V., situată în Arad, ..., pe fondul unui conflict spontan, inculpatul T.G. i-a aplicat victimei, cetățean italian, multiple lovituri cu un cuțit în zona capului și toracelui, producându-i leziuni care au condus la deces.

Inculpatul T. G. fusese condamnat prin sentința penală nr. 1949/8.11.1999 a Judecătoriei Arad, la o pedeapsă privativă de libertate de 3 ani pentru săvârșirea infracțiunii de proxenetism, iar la 19.06.2002 a fost liberat condiționat.

S-a reținut că, după executarea acestei pedepse, inculpatul T. G. și-a format un anturaj compus preponderent din tinere de moravuri ușoare, cărora le asigura posibilitatea întreținerii de relații sexuale ocazionale, scop în care le pune la dispoziție și propria locuință.

Victima infracțiunii, cetățeanul italian R. R. V., se afla pe teritoriul României, stabilit în Arad încă din anul 1995, subzistența fiindu-i asigurată de pensia lunară pe care o primea din Italia. Acesta a locuit de-a lungul timpului în mai multe apartamente închiriate, în care a găzduit tinere, cu majoritatea dintre acestea întreținând relații sexuale.

Atât inculpatul cât și victima frecventau cofetăria „L...” din Arad, loc în care cei doi s-au cunoscut la începutul verii anului 2003. În acest context, într-una din zilele lunii iunie 2003, victima l-a invitat pe inculpat în apartamentul situat în Arad, unde locuia în chirie. Au convenit, la solicitarea victimei, ca T. G. să-i prezinte fete tinere, atât pentru a întreține relații sexuale cu acestea cât și, eventual, pentru a-i face menajul în schimbul unor sume de bani. Conform înțelegerii, T. G. s-a deplasat la locuința victimei cu doua persoane de sex feminin pe care i le-a prezentat cetățeanului italian, în două ocazii diferite. Întrucât în momentul efectuării vizitei victima avea musafiri, care au rămas în apartamentul acesteia în cursul nopții, T. G. a fost nevoit să plece, fapt care l-a nemulțumit.

După un interval de timp, la 20.07.2003, în jurul orei 12.00-13.00, inculpatul a mers la apartamentul cetățeanului italian, acesta fiind singur acasă. Pe parcursul unei discuții pe care au purtat-o în bucătărie, inculpatul i-a reproșat victimei faptul că, deși aceasta îl invitase, a fost nevoit să plece la scurt timp împreună cu persoanele de sex feminin pe care i le prezentase cetățeanului italian, considerând aceasta ca fiind o jignire la adresa sa.

Acestui reproș cetățeanul italian i-a răspuns cu nepăsare, precizându-i totodată inculpatului că el are tinere mai frumoase decât cele care i-au fost prezentate de interlocutor. Pe fondul orgoliului și al impulsivității care îl caracterizează pe inculpat, acesta i-a aplicat victimei cu un cuțit pe care îl purta asupra sa multiple lovituri, inițial în zona capului, iar după ce victima s-a prăbușit, și în zona toracelui.

Victima a fost surprinsă de violența atacului și nu a reușit decât să schițeze unele gesturi reflexe de apărare, în condițiile unui spațiu restrâns și fiind neînarmată. Pentru a deruta organele de urmărire penală, inculpatul a luat cu ajutorul unui prosop, din sertarul bucătăriei, un cuțit cu lamă de aproximativ 18 cm, pe care l-a așezat pe pardoseală în dreptul ușii de acces în bucătărie. Inculpatul a spălat ulterior prosopul în baie, apoi s-a spălat pe mâini, față și încălțăminte, după care a părăsit apartamentul.

După ce a negat inițial comiterea faptei, într-o fază mai avansată a cercetărilor, acesta a recunoscut, indicând procurorului împrejurările în care a ucis cetățeanul italian.

Aceste hotărâri de condamnare conturează profilul inculpatului, care, la cea mai mică iritare venită din partea unor persoane, nu e ezitat în luarea hotărârii de a le elimina.

2. dispozițiile art. 55 Cod penal, care prevăd că „pedeapsa detențiunii pe viață nu se aplică aceluia care, la data pronunțării hotărârii de condamnare, a împlinit vârsta de 60 de ani. În acest caz, în locul pedepsei detențiunii pe viață se aplică pedeapsa închisorii pe timp de 25 de ani și pedeapsa interzicerii unor drepturi pe durata ei maximă”.

Drept urmare, instanța s-a orientat spre pedeapsa închisorii pe timp de 25 ani și pedeapsa interzicerii unor drepturi.

3. inculpatul a săvârșit infracțiunea de omor calificat și deosebit de grav, având ca victimă pe fiica sa, T. H., în stare de recidivă postcondamnatorie, prevăzută de art. 37 lit. a Cod penal, față de pedeapsa de 3 ani închisoare, aplicată prin sentința penală nr. 701/02.03.1995 a Judecătorei Arad, pedeapsă pe care a executat-o în perioada 19.01.1995 – 19.03.1997, când s-a liberat condiționat, cu un rest neexecutat de 305 zile. Față de această condamnare, instanța va de eficiență dispozițiilor art. 39 alin. 1 Cod penal.

Totodată, inculpatul a săvârșit ambele infracțiuni în stare de recidivă postexecutorie, prevăzută de art. 37 lit. b Cod penal, în raport cu pedeapsa de 25 ani închisoare, aplicată prin sentința penală nr. 21/10.04.1974 a Tribunalului Arad, pentru omor deosebit de grav, pedeapsă pe care a executat-o în perioada 17.08.1973–02.02.1988, când a fost liberat datorită faptului că a beneficiat de reducerea cu jumătate a pedepsei, prin Decretul nr. 11/1988.

Inculpatului îi sunt aplicabile prevederile art. 36 Cod penal, întrucât a fost deja condamnat definitiv pentru infracțiunea de proxenetism, săvârșită în cursul anilor 1998-1999, concurentă cu infracțiunile reținute mai sus - sentința penală nr. 1949/8.11.1999 a Judecătorei Arad, rămasă definitivă prin decizia penală nr. 971/9.12.1999 a Tribunalului Arad. Pedeapsa de 3 ani stabilită pentru infracțiunea de proxenetism a fost executată parțial în intervalele 1.10.1999-7.11.2001 și 16.11.2001-19.06.2002.

Totodată, inculpatul execută în prezent pedeapsa rezultantă de 28 de ani închisoare, în a cărei componență intră pedeapsa de 25 de ani aplicată pentru omor deosebit de grav (sentina penală nr. 79/3.03.2008 a Tribunalului Arad) și pedeapsa rezultantă de 7 ani aplicată pentru ultraj (sentina penală nr. 1664/10.09.2004 a Judecătorei Arad).

Împotriva sentinței penale nr.232 din 14.06.2012 pronunțată de Tribunalul Arad în dosarul nr.2081/108/2012 a formulat apel, în termenul legal, inculpatul T. G., apel înregistrat la Curtea de Apel Timișoara la data de 4.07.2012.

La termenul de judecată din 1 noiembrie 2012 inculpatul T. G. și-a retras apelul, declarația sa în acest sens fiind consemnată în scris și atașată în filă separată la dosar, astfel că, în temeiul art. 369 C.p.p se va lua act de retragerea apelului formulat de inculpatul T. G. , împotriva sentinței penale nr. 232/14 iunie 2012 a Tribunalului Arad.

În baza art. 36 al.3 C.p se va deduce din pedeapsa aplicată perioada executată, începând cu data de 14 iunie 2012 la zi.

Văzând și dispozițiile art. 192 alin.2 C.p.p,

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE :**

În baza art. 369 C.p.p ia act de retragerea apelului formulat de inculpatul T. G. , împotriva sentinței penale nr. 232/14 iunie 2012 a Tribunalului Arad.

În baza art. 36 al.3 C.p deduce din pedeapsa aplicată perioada executată, începând cu data de 14 iunie 2012 la zi.

În baza art. 192 alin.2 C.p.p obligă inculpatul la 300 lei cheltuieli judiciare față de stat.

Dispune plata din fondurile Ministerului Justiției a sumei de 200 lei, reprezentând onorariu avocat oficiu, către Baroul Timiș.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică de la 01 Noiembrie 2012.

Președinte,
A. N.

Judecător,
G. B.

Grefier,
A. J.

Red.AN/5.11.2012
A.J. 06 Noiembrie 2012

Prima instanță: Trib. Arad- M. C.